

אמן החול – עבודות על נייר

התערוכה מציגה נייר כמצע לחוסר יציבות. נייר כאדמה שלא נותנת להכות שורש. מרחב של חולות נודדים, הדוחפים אותנו לזוז, להתמיד בתנועה ללא מנוח. שיטוט בלתי פוסק של גוף בעל מסה על פני מרחב שומם-עד-קצה-גבול-התפיסה, אליו הוא מתמגנט ובו הוא נספג.

רישום כביטוי לקונפליקט פנימי של חיים על פני האדמה. ומאחורי כל רישום מתגלה הנייר הגולמי – הישרת מבט אל היות הכל בן-חלוף.

אצל **אבי סבח** כל מה שהושג בעמל רב כבר נחרב. הפסדנו. הרוח המשתוללת השטיחה הכל, החזירה את האדמה לבראשית, גם הגבול בין שמים וארץ מתמוסס. הקבוע היחיד שנותר הוא גבולותיו הישרים של הרישום, כזיכרון אחרון של השאיפה לנשגב.

הנייר אצל **שחר יהלום** משריץ חיים מתוך עצמו. זהו נייר קופי שקופל, הוכנס לכיס ונשלף בדקה פנויה, מתוך אי-שקט-תמידי של הדחף לפעול. הנייר נרשם-נלחץ תחת סיכת שיער, אל עבר תוצאה לא לגמרי מתוכננת, כך שאנו נחשפים לכמה מימדים של אותה פעולה חד פעמית כמו הדי קול החוזרים בתדרים שונים מבין ההרים.

תומר רוזנטל שומר על הגחלת. וממשיך לאחוז בכלי החד, בתוך סופת החול הבלתי פוסקת שבחוץ. הוא מצא מקלט במערת נטיפים, מתחת לפני השטח הגועשים, שם הוא יכול להיפתח אל מרחבי התודעה. זהו מצב פגיע ועליו להיות מוגן. הנייר עדין וצריך לשמור עליו, והמסגרת כמו מלווה למסע, ממתנה מחוץ למערה ופוקחת עין.

נרקיס ויזל חייבת למהר, זהו רישום במנוסה, היא צעירה ועוד יש לה כוחות, היא ממשיכה לרוץ. תוך כדי שצפים ועולים בה רסיסי זיכרונות, אסור לעמוד, יש סכנה בהשתהות, עלולים להיקשר, להתמגנט אל הליבה, כמו סלע המוטל אל תוך מי אגם. והרי ברור שכל זה יעלם. זוהי קלילות רישומית שמקורה בקללה. הומור שחור כקמיע מפני החור השחור שבלב השממה.

ברישום של **טליה קינן** יש קשב ובלבו קבלה של המקום כפי שהוא, וזוהי פעולה מרכזית, פעולה של התבהרות. מתוך השחרור מגיע חסד. טליה מכסה את הנייר הלבן בפחם וחושפת-מוחקת-מקלפת אותו בהדרגה. והנייר נעתר, ברכות, אל רגע הפרידה, עד קצה החיים.

הרישום של **יונתן צופי** לא מרפה את אחיזתו, כאדם עיוור, המשתוקק אל מה שלעולם אינו מתקבע. הוא מתנגד לשכחה הגדולה של הלבן הגדול. החול הנודד כבר התפזר ברוח ונתרה רק עקבה צרובה בשמש. זהו הנייר כמחיקה, התגלמות של חכמה עתיקה של שתיקה.

נטעלי שלוסר לוקחת על עצמה תפקיד גדול. שתי ישויות נמצאות במאבק, חרב כנגד חרב, מן הצד אחד הזמן המכלה, מפורר כל פשר – "הכל היה לחינם, כל היקר נגוז, נותרנו באשפתות" – ומן הצד השני, נטעלי, שתחת ידה מתגבשים חיים מתוך אבן ואבק. זוהי הדפסה תלת ממדית של רישום על נייר. הסימטריה פועלת כבריאת סדר, המעניקה משמעות לקיום. פאר התרבות האנושית הנובט כתכשיט מן העפר.

אצל **בועז ברקני** הרישום הוא עדות, כמו רישום ביומן, לא נותר לנו דבר מלבד הלב, המרשה לעצמו להיפתח, וכמה לנגיעה. זוהי היטמעות בתוך העולם, המולידה רגעים מזוככים וצלולים. זהו רישום אהבת האדמה, נייר לנשימה.

רישומי הנודדים של **רון חן** מאוכלסים בני אדם עירומים, בגדים אינם נחוצים בעולם ההכרח, חשופים לשמים, מתאמצים, כל עולמם על גבם, תמיד בדרך, ללא ערובה למקום מבטחים. הם הולכים בשתיקה, המילים נדירות כמים במדבר. על גבם הם סוחבים את משקל הקומפוזיציה, זהו העמל שרון לקח על עצמו - לאזן. בעולם ריק לא נותר דבר מלבד אופק.

אצל **מיה פרי** הנייר חמים כשמיכה, סיבי הנייר משלבים אצבעות, טווים קן, בית חומל לעינו של הצופה, שם מתגלים שרידים לחיים שהתאבנו והחלו להפוך לאבק.